

[Grethe Philip.]

nalerepræsentant fra LO med den risiko, jeg ikke synes man kunne se bort fra der kunne ligge deri for, at hensynet til rent personale-mæssige forhold ville komme til at stå i forgrunden.

Både i folketingsudvalget og inden for alle kredse, der på en eller anden måde er knyttet til åndssvageforsorgen, har der, siden lovforslaget er blevet fremsat, været en hel del drøftelser af ministerens forslag om at ophæve den nuværende bestyrelse og i stedet inkorporere åndssvageforsorgen i den centrale ledelse i den nye socialstyrelse. Ængstelsen er bl. a. gået på, at man mente, det muligvis kunne virke forsinkende og forhalende på udbygningen af åndssvageforsorgen, en udbygning, der har været meget kraftigt i de år, den nugældende lov har eksisteret, men som man dog mener bør fortsætte i samme tempo i en lang årrække fremover.

Jeg deler ikke den frygt, der har været fremme for, at den nye lov skulle forsinke den udvikling, som jeg også selv mener er overordentlig påkrævet. Tværtimod er jeg tilbøjelig til at mene, at det for åndssvageforsorgens klientel kan være af betydning, at der sker en større samarbejdning med andre sociale områder.

Der er nylig i Socialt Tidsskrift offentliggjort en artikel af en af sociallederne ved de store centre, hvor han gennemgår en hel række problemer vedrørende de åndssvage og deres stilling i relation til andre sociale grupper, og jeg mener, at jeg ud fra denne artikel også kan få støtte i tankerne om, at det er vigtigt i årene fremover, at vi ikke i for høj grad isolerer de åndssvage som en særlig gruppe, men at vi overalt, hvor det er muligt, forsøger at få en tilnærmelse til andre sociale områder. Jeg tror også, at en hel del af de åndssvage selv — det gælder jo navnlig dem, der ligger i den intelligensmæssigt set højere gruppe — vil være interesseret i det.

Jeg kan med disse ord anbefale at stemme for de ændringsforslag, der er stillet af ministeren, mens vi ikke kan gå ind for de ændringsforslag, der er stillet fra anden side, som jeg altså må anbefale at stemme imod.

Kurt Brauer: Her står vi så ved slutningen af arbejdet med de styrelseslove, som

skal danne rammen om det sociale arbejde i Danmark i fremtiden.

Jeg udtalte ved første behandling frygt for, at disse rammer skulle blive så snævre, at de kom til at virke som fængsler for det sociale arbejde, og jeg må gentage mine advarsler. Lad os aldrig forfalde til at betragte dette skrøbelige stillads som noget færdigt eller noget etableret, som ikke må lade sig rokke. Jeg kender efterhånden socialministeren så godt, at jeg ved, det ikke bliver hendes skyld, hvis noget sådant sker, men jeg må understrege, at det kræver også både mod og viljestyrke at bryde overtvært med vanetænkning og fordomme på det sociale område. Man må ønske ministeren held og lykke i det videre arbejde med udformningen af rammerne for det sociale arbejde.

Inden jeg går over til at behandle de detaljer, som lovforslaget kan give anledning til bemærkninger om, vil det vel være på sin plads at komme med et par mere principielle betragtninger, for som socialist er man unægtelig i en noget absurd situation. Her, midt i et samfund, hvis hele fundament er asocialt, hvor man står sikrest, når man træder på andre, hvor profitmotivet er den anerkendte drivmekanisme, midt i dette samfund har man af medlidenhed med ofrene for vanviddet etableret sådan en dims, man kalder socialpolitik, og så venter man, at her kan vi alle fylkes, og, ak ja, det kan vi jo også, men noget slemt lapperi er og bliver det at give sig af med socialpolitik her i landet. For hver dag bliver det mig stadig mere ubegribeligt, at ikke hele socialudvalget med formanden i spidsen har søgt optagelse i SF. Men det kommer nok; det er jo forstandige mennesker alle sammen.

Nu til de enkelte ting, der skal stemmes om i dag. Venstresocialisterne har stillet et ændringsforslag uden for betænkningen til lovforslag nr. 106, der går ud på, at kommunerne ikke må beskæftige sig med arbejdsmarkedsmæssige anliggender. Det forekommer mig lidt pinligt, at hr. Sigsgaard og hr. Kjær Rasmussen vil lægge navn til noget i grunden så dybt reaktionært. Både socialdemokraterne og jeg selv har naturligvis interesseret os gevaldigt i udvalget for at bore i dette spørgsmål og få afklaret, om der nu er ved at ske et forsøg på ad bagdøren at stjæle A-kassernes administration fra fagbevægelsen, og vi har jo fået tilstrækkeligt